

Изтъкнатият майстор на палката Хайнц Бонгарц е роден в Крефелд. Музикалното си образование той получава във Висшето музикално училище в Кьолн. Там изучава диригентство при прочутия Фриц Щайнбах, композиция — при д-р Ото Найцел и пиано при Ели Най. През 1932 година той започва своята професионална кариера в оперния театър в Мюнхен-Гладбах. Още на следната година е ангажиран за диригент на Берлинския Бюлтнер-оркестър. В продължение на пет сезона той ръководи прочутия Майнингенски оркестър. От 1933 до 1947 година той е последователно ангажиран в Касел, Саарбрюкен и Лудвигсхафен. През 1947 година бива поканен за професор по диригентство в Лайпциг. Олитният професионалист и вест педагог Бонгарц подготвя редица талантливи диригенти. Дрезденската филхармония намира в негово лице главния художествен ръководител, който в течение на повече от петнадесет концертни сезона утвърждава престижа и в ГДР и чужбина. Хайнц Бонгарц е име с европейска известност. Гастролирал е с голям успех в почти всички големи музикални центрове на континента. За големите си постижения той е награждаван с Национална награда и Отчествен медал за заслуги.

В първата си среща с българската публика Дрезденската филхармония се представя с две концертни програми съставени от творби, принадлежащи към златния фонд не само на немската музикална култура, но и на изкуството въобще. Като представител на ГДР, тя ще запознае българския слушател и с две произведения на съвременни композитори, творещи в социалистическа Германия.

Първата програма е посветена на немската класика. В нея са включени два безсмъртни шедевъра на симфоничната литература. Творбата на Зигфрид Курц, въпреки и съвременна, по своята класическа фактура е подходящо поместена в първата вечер.

СИМФОНИЯ № 40 сол минор от Волфганг Амадеус Моцарт (1756 Залцбург — 1791 Виена) е едно от най-зрелите, свършени и любими на публиката произведения на безсмъртния класик. Създадена е през 1788 г. като 550 опус в крупното творчество на Майстора. Тя е осенена, по думите на Ханс Енгел от „минор, не драматичен като този на операта „Дон Жуан“, а болезнено резигниран, с белезите на страдание и борба със съдбата“.

ЗИГФРИД КУРЦ (1930, Дрезден), въпреки младостта си се радва на известност извън пределите на родината си. Извънредно музикално надарен, със солидната подготовка на Дрезденската консерватория, той е много ценен диригент и композитор. Автор е на редица произведения, предимно за оркестър, които се изпълняват често в концертните зали на ГДР. Концертът за тромпет принадлежи към най-популярните творби на младия композитор.

В тази творба композиторият е дал простор на свежата си романтична фантазия. В първата част — сонатно построение — ритмически ярката и напомняща образци на джазовата музика първата тема е в контрастна съпоставка с песенната втора тема. С голяма находчивост и умение е проведено развитието на диалога между двете идеи. Носталгична протяжна кантилена със страстен полет, подобно мелодия в стил „блус“ изпълва втората част. Кулминация на концерта бележи третата част. Тя е много релефна и впечатляваща се с ритмичния си профил. По своя характер и свежо настроение, тя е наистина сполучлив финал на творбата. Концертната партия на солиста е композирана с голяма вещина. Акомпаниментът на струните е органично допълваща музикалната идея звукова рамка. Далечни асоциации с творческия почерк на Гершуин не поставят под съмнение оригиналността и искреността на Курц.

ПЕТА СИМФОНИЯ опус 67 в до минор (1808) от Лудвиг ван Бетховен — един от най-гениалните и същевременно достъпни шедевъри на изкуството е творба, в която очакваме нашите уважаеми гости да разкрият най-пълно своите творчески възможности, на които ние сме се възхищавали отдалеч.